

Sygn. akt I C 2117/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa W. K. (1),

przeciwko Č. S. w P. Oddział w Polsce,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego Č. S. w P. Oddział w Polsce na rzecz powoda W. K. (1) kwotę 40.180,51 zł (czterdzieści tysięcy sto osiemdziesiąt złotych 51/100) z odsetkami ustawowymi od kwoty 28.962,91 zł (dwadzieścia osiem tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt dwa złote 91/100) od dnia 01.03.2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 11.217,60 zł (jedenaście tysięcy dwieście siedemnaście złotych 60/100) od dnia 24.09.2016 roku do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.367 zł (siedem tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.800 zł (cztery tysiące osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

IV nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę 774,40 zł (siedemset siedemdziesiąt cztery złote 40/100) tytułem tymczasowo poniesionych wydatków.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 2117/16

UZASADNIENIE

Powód W. K. (2) wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 43.336,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 marca 2016r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany na podstawie umowy ubezpieczenia OC ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę powstałą w pojeździe powoda marki M. (...) nr rej (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za powstałą szkodę i wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 38.953,32 zł. Powód w związku z uszkodzeniem pojazdu zmuszony był wynająć pojazd zastępczy, w konsekwencji czego poniósł koszty wysokości 11.217,60 zł.

Pozwany Č. S. w P. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że wypłacił na rzecz powoda kwotę 38.953,32 zł, które zdaniem pozwanego była celowa i ekonomicznie uzasadniająca koszty naprawy pojazdu powoda. W kwestii żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego pozwany wskazał, iż roszczenie to – jako nienależycie udowodnione – nie może być uwzględnione.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 stycznia 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd należący do powoda marki M. (...) nr rej (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(bezsporne).

W konsekwencji zdarzenia w pojeździe powoda uszkodzeniu uległy elementy podlegające wymianie: wykładzina zderzaka T, osłona rury końcowej, wspornik zewnętrzny lewy zderzaka T, odbojnik TL, poprzeczka zderzaka, wzmocnienie środkowe i lewe zderzaka, poszycie tyłu dolne, pokrywa tyłu, silnik klapy T, kabłąk zamykający tylny, zamknięcie tylne, lampa tylna lewa i prawa, błotnik tylny lewy, poprzeczka siedzenia T, wnęka koła zapasowego, podłużnica tylna lewa, wnęka koła zewnętrzna tylna lewa, wykładzina lewa ściany bocznej, wykładzina blachy tyłu, sterownik ciśnienia opon, mocowania wydechu tylne, tłumik tylny lewy, osłona metalowa tylna lewa, sterownik „sam” tylny, osłona pokrywy tylnej, krata wentylacyjna oraz uchwyty sterownika ciśnienia opon (...). Do naprawy zakwalifikowano zaś: błotnik tylny prawy, szupek tyłu wewnętrzny lewy, wnękę wewnętrzną koła tylnego lewego i drzwi tylne lewe. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda umożliwiający przywrócenie go do stanu sprzed szkody wynosił 67.562,50 zł.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej J. B. – k. 68 – 77 i k. 107-110).

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu. Pozwany przeprowadził pierwotne oględziny uszkodzonego pojazdu w dniu 20 stycznia 2016r. Pierwotny kosztorys sporządzony został zaś w dniu 26 stycznia 2016r. Kosztorys ten wysłany został powodowi w dniu 27 stycznia 2016r. Po otrzymaniu kosztorysu ujawnione zostały kolejne uszkodzenia w pojeździe, wobec czego powód zwrócił się do pozwanego o dokonanie dodatkowych oględzin, które miały miejsce w dniu 2 i 5 lutego 2016r. Kolejny kosztorys pozwany sporządził w dniu 10 lutego 2016r., zaś przesłał go powodowi w dniu 16 lutego 2016r. Końcowy kosztorys pozwany sporządził w dniu 24 marca 2016r.

(dowód: informacja k. 10, kosztorys k. 11 – 15, akta szkody na płycie CD k. 46).

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i tytułem odszkodowania wypłacił poszkodowanemu kwotę 38.953,32 zł.

(bezsporne)

W związku z uszkodzeniem pojazdu powód zmuszony był wynająć pojazd zastępczy, w konsekwencji czego poniósł koszty wysokości 11.217,60 zł. Najem trwał w okresie od 18 stycznia 2016r. do 14 marca 2016r., zaś przedmiotem najmu był pojazd marki M. (...). Powód nie dysponował innym samochodem, którym mógłby podróżować.

(dowód: faktura k. 24, zeznania powoda k. 61 - 62).

Pismem z dnia 8 czerwca 2016r. powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz kwoty 43336,62 zł tytułem dopłaty do dotychczas wypłaconego odszkodowania. Pozwany nie spełnił jednak żądania pisma.

(dowód: wezwanie k. 33 – 36).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu, na zeznaniach powoda, które były jasne, spójne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym oraz na dowodzie z opinii biegłego, mgr inż. J. B.. Biegły sporządził opinię zgodnie z określoną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Zarówno opinia podstawowa jak i opinia uzupełniająca były jasne, logiczne i spójne, oraz odpowiadały na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Opinia uzupełniająca była kwestionowana przez stronę pozwaną (k. 122). Podniesione zarzuty należało ocenić jako polemikę z ustaleniami biegłego. W konsekwencji zarzuty te należało oddalić (k. 133).

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Biegły słusznie wskazał w sporządzonej przez siebie opinii, iż zważywszy, że pojazd powoda znajdował się w okresie ponad 6 – letniej eksploatacji, istniały podstawy do minimalizacji kosztów jego naprawy z użyciem wyłącznie nowych oryginalnych części, pochodzących z sieci dystrybucji producenta. Biegły rozważył więc wysokość kosztów naprawy przy użyciu części pochodzenia alternatywnego o parametrach odpowiadającym częściom oryginalnym, przy jednoczesnym uwzględnieniu przy ich doborze kryterium możliwie najwyższej jakości. Analiza przeprowadzona przez biegłego wykazała, że dla kilku z elementów zakwalifikowanych do wymiany w rozpatrywanym czasie były dostępne alternatywne części zamienne o potwierdzonej jakości, odpowiadającej częściom z sieci sprzedaży marki M.. Dlatego też biegły wyliczył, iż całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu – z zastosowaniem również wskazanych wyżej części alternatywnych oraz z uwzględnieniem stawki robocizny na poziomie średnim w regionie (115 zł netto) - wyniósłby 67.916,13 zł.

Ponieważ pozwany dotychczas wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 38.953,32 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 28.962,91 zł.

W dalszej kolejności wspomnieć należy, że w kwestii zasadności ponoszenia kosztów wynajmu pojazdu i ich związku ze szkodą w pojeździe wypowiedział się Sąd Najwyższy, rozwiewając tym samym wątpliwości sądów powszechnych oraz zakładów ubezpieczeń przystępujących do likwidacji szkody. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządono. Ugruntowana praktyka orzecznicza stoi na stanowisku, że istnieje normalny związek przyczynowy, między zniszczeniem pojazdu, a wynajęciem pojazdu zastępczego (tak np. w wyroku SN z dnia 18 marca 2003r. w sprawie IV CKN 1916/00, niepubl.). Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia implikuje potrzebę zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych tj. niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego samochodu, gdyby mu szkody nie wyrządono. Poszkodowany mógłby zatem żądać tylko zwrotu wydatków poniesionych za korzystanie z pojazdu zastępczego pomniejszych o

sumę, jaką wydatkowałby na koszty eksploatacji własnego pojazdu (podobnie w wyroku SN z dnia 8 września 2004r. w sprawie IV CK 672/03, LEX nr 146324).

Pozwany kwestionował zasadność wynajmu pojazdu uznając, że powód nie udowodnił roszczenia w tym zakresie. Zdaniem pozwanego samo przedłożenie faktury nie jest wystarczające do domagania się przez powoda zwrotu wynikającej z niej należności.

Sąd nie podzielił argumentacji pozwanego. W świetle opinii biegłego uszkodzenia pojazdu powoda były na tyle znaczne, że uniemożliwiały poruszanie się nim po drogach publicznych (pojazd ten nie spełniał wymogów dopuszczenia do ruchu). Po wtóre powód nie posiadał innego samochodu, którym mógłby jeździć w czasie niezbędnym do naprawy pojazdu uszkodzonego. Podkreślenia wymaga przy tym, że czas technologicznej naprawy pojazdu nie jest tożsamy z czasem niezbędnym do rzeczywistej naprawy pojazdu. Istotne jest, że czas technologicznej naprawy pojazdu nie obejmuje czasu niezbędnego na dokonanie oględzin pojazdu, sporządzenia dokumentacji, kalkulacji szkody, zamówienia części zamiennych czy wreszcie dni wolnych. W przedmiotowej sprawie zostało wykazane, że pierwotne oględziny pojazdu pozwany przeprowadził w dniu 20 stycznia 2016r., natomiast pierwotny kosztorys sporządzony został w dniu 26 stycznia 2016r. zaś wysłany powodowi w dniu 27 stycznia 2016r. Jako że po otrzymaniu kosztorysu powód ujawnił kolejne uszkodzenia w pojeździe zwrócił się do pozwanego o dokonanie dodatkowych oględzin, które z kolei miały miejsce w dniach 2 i 5 lutego 2016r. Kolejny kosztorys pozwany sporządził w dniu 10 lutego 2016r., a przesłał go powodowi dopiero w dniu 16 lutego 2016r. Wobec powyższego – oraz odnosząc się do wniosków biegłego zawartych w sporządzonej przez niego opinii - należałoby przyjąć, że przy rozpoczęciu prac od następnego dnia roboczego, tj. 17 lutego 2016r. (środa), i dochowaniu pełnej staranności przez warsztat w dążeniu do minimalizacji okresu naprawy, nie powinno już być przeszkód formalnych do rozpoczęcia naprawy pojazdu, w tym zamówienia niezbędnych części. Przy takim działaniu warsztatu naprawa mogłaby zostać rozpoczęta w pełnym zakresie po skompletowaniu części, tj. od około 23 lutego 2016r. (wtorek). Sąd podzielił stanowisko biegłego, iż w przypadku przeprowadzenia naprawy w pełnym zakresie, w sposób zmierzający do możliwie szybkiego zakończenia, w przeciętnych okolicznościach jej prowadzenia, nie powinno być technicznych przeszkód do zakończenia prac po około 17 dniach roboczych, tj. do dnia 16 marca 2016r. Powód tymczasem zakończył najem pojazdu zastępczego w dniu 14 marca 2016r., a zatem nie sposób stwierdzić podstaw do zarzucenia powodowi zbędnego wydłużenia okresu najmu.

Wobec powyższego żądanie pozwu w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego zasługiwało zdaniem Sadu na uwzględnienie w całości.

Tym samym na podstawie wskazanych wyżej przepisów należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 40.180,51 zł (28.962,91 zł + 11.217,60 zł), zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalono (pkt II wyroku).

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe od kwoty 28.962,91 zł od dnia 1 marca 2016r. do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu, zaś od kwoty 11.217,60 zł od dnia 24 września 2016r., tj. od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu (k. 39) do dnia zapłaty (art. 455 kc). Powód nie wykazał bowiem skutecznie, aby przez wytoczeniem powództwa wzywał pozwanego do zapłaty kwoty z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego (brak było dowodu doręczenia pozwanemu pisma z dnia 08.06.2016r. (k. 33 i nast.).

Mając wzgląd na wynik procesu (powód przegrał sprawę jedynie w nieznacznym zakresie, tj. 7,28%) o kosztach postępowania należało orzec na podstawie art. 100 zd. 2 kpc. Powód poniósł koszty procesu wysokości 7.367 zł, na które składały się kwoty 2.167 zł tytułem opłaty od pozwu, 400 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego oraz 4800 zł tytułem zastępstwa procesowego.

O tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa wydatkach orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 j.t.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 100 k.p.c.

/-/ SSR Piotr Żywicki